

Bu Yara Senin de Yaran

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Haziran 2022

Tekbir getiren sesi İlahi Aşkın ve zerre de kuşkumuz yokken inancımızdan.

İtikat etmenin meali günde gecede saklı.

Aşkın ihya ettiği duvarlar ve taşlar dahi dile gelen.

Sözcüklerin kimliği aşkı şiar edinen bizler ve yalnızlığın da meddücezri günbegün büyüyen bir coşku ile evreni tavaf ettiğimiz...

Bunca duyguyla sakit olsun demenirse emsalsiz hikmeti ve hatırşinas yürekler çağlayan şahsına münhasır insanlar sayesinde yürekten yüreğe kurulan köprüler.

Hicreti dünün ve şavkı bilinmez.

Vadesi dolan bir düş belki aşk belki çıktığımız o dik yokuş öyle ki havsalası almaz insanın kimi zaman.

Hicvinde ömrün sabırla şükürle arşınladığımız yollar ve her andır da illa ki dua vakti: zamansız mekânsız bir mahcubiyet ve aşkın ifşası kilitli çekmecelere konuk olduğumuz elbet sevginin ve inancın itibarı.

Aşka vesile olan bir kıvılcım.

Muktedir olansa Rabbimiz insan ne zamanki kendiyile münazara etsin çiçeklenir yeryüzü öyle ki insan olmanın da meali iken sonsuzluğa uzanmak ve aşkı en tepeye taşımak...

İnkârsız yaşamak ve yaşatmak ve imha etmek yerine ihya etmek yürekleri kolluk kuvveti belki de yüreğin aşka dinmeyen bir özlem ile yaklaşmak ve işte ruhun gizemi aşkın emsalsiz asaleti bir düş görmekten öte düşünce gücüyle eşleşen inancın muhteva ettiği sonsuzlukla hemhal bir arayışın karşı cephesinde saklı iken sevginin ivme kazandığı...

Tezat gölgeler var belki de dünyanın belkemiği iken itikat beyazın asaleti ve geceyi dahi delen gözleri umudun ve iyi niyetin asla da hız kesmediği arayışı ile insanoğlu kıyama dururken ve işte yüreklerle malum olan mümkünsüz de değil hani özlemin dinip sevgiyle sonsuzlukla kucaklaşan insanoğlu.

Yüreğin sekmeleri.

Yorgunluğun hicabı.

Yalnızlığın dinmek bilmeyen harareti ve işbu duygulardan başlayıp da baş koyduğumuz ömür denen hakikatte aslında güzergâhımız iki cihanda da esintisi olmak İlahi Sevginin ve hâsıl olan mucizelerden örülü bir sunum iken kaderin ihtiva ettiği olası şıklar.

Hemhal olmak inancın eşliğinde.

Sallanan bir beşik gibi insanlığımızı ve sevgiyi büyütmenin de rücu ettiği anbean.

Ve yazgımız...

Ve de yazdıklarımız...

"Yazının yazgısı mı? İnsan en gizlisini, en dokunulmazını, en özelini yazar. Bunun dışında kalmış tek bir satır gördün mü? Kâğıt, kalem ve senden başka tanrısı olmayan bir yalnızlığı, göğüs kafesinde hohlayıp ısıttığın bir yalnızlığı, ürpere çırpına sabaha çıkardığın bir yalnızlığı, yarasını hiç bilmediğin, belki de yarası olmayan insanlara, "bak, bu yara senin de yaran" diye sunarın.

Eşikten sadece şiiir geçmez. Sen de geçersin. Gider konuşursun.

Soran susar, sen susarsın.”(Alıntı)

Hangi renktir ırkın yoksa ihbar ettiğin yokluğun mudur en büyük çekincen?

Yerlisiyim yalnızlığın ve mavidendir bülteni sözcüklerin.

Rengimle rakımım ve de rakamlarımla istop oynadığım çocukluk yıllarım arasız şakıdığım bazen de akan çatısı sözcüklerin ve ruhumun soğutucusunda saklı anılarım an itibari ile yine o neşeli çocuğum ben sözcüklerimi diken annem başım her sıkıştığında yaslandığım çınarım, babam.

Gönlümde uçuşan kelebektir benim yoldaşım ve benden başkasına görünmezler gördüğümden öte hissettiğim ve tenimde yürüyen binlerce karınca ve ihtimamla severim ben onları.

Hasretimle yalnızlığımı d/okunmak yok mu ve işte budur beni ihya eden.

Ruhuma iyi gelen şeyler fıırarda.

Sevmeme vesile olan her şey elbet ilk sırada ve kıstası yoksunluğun varlığımla hiçliğime dokunduğum. Bakaya kaldığımdır habercisidir yazdıklarım gecenin yazmaya genetik yatkınlığı ve işte hem kendimden kaçtığım hem kendimle bulduğum yazmanın fıtratında devasa bir dağ lalesi olmayı önceleri kendime yediremezken ne de olsa gül kimliğimle yaşayıp gidiyorum işte ev denen hangarında yüreğin ihtimamla sevdiğimin de ihbarıdır yüreğimin alt yazısı.

Yazıyorum sadece yazıyorum.

Yazgıma müdahale edemezken bir sonraki güne gecedan hazırlanıyorum ve elbet cümlelerim onca insandan çok sonra arzı endam edecek sahnede iyi ve yürekli bir donanım ile kırık kalbime de tütsüler yapıp kırıklarını Japon yapıştırıcı ile yapıştırıyorum ama bu sefer kalbim kalp dilim Japonca konuşmaya başlıyor belli ki bir yerde hata yapıyorum ve kalbimi bilfil kendi ayaklarımla eziyorum yeniden dönsün ana diline diye.

Ana dili şiir madem sözcüklerimin baba dili mi olmalıdır yastık altı yaptığım hikâyelerim?

Mevsim nemli bu gün.

Sözcüklerim terli.

Bende idmanlıyım bir koşu yazıp bir koşu asıyorum.

İhbar etmem gereken sadece Rabbim ama O razı olduğu sürece içimi dökeceğim sözcüklere sonra da bir bir paylaşacağım okuyucuyla.